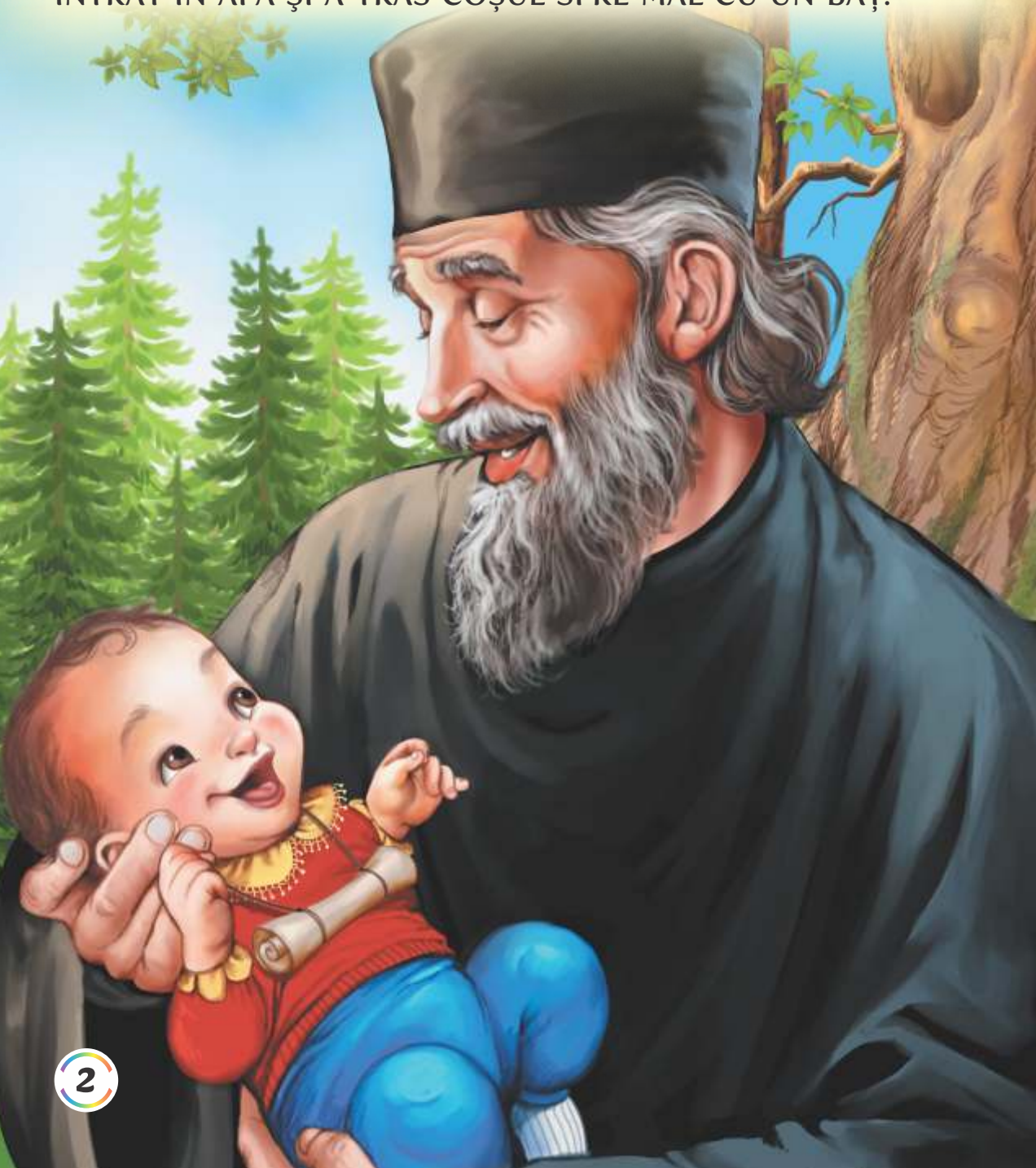

A FOST ODATĂ UN PUSTNIC CE TRĂIA SINGUR LA MARGINEA PĂDURII. ȘI ERA AȘA DE BUN LA DUMNEZEU, ÎNCÂT TOATE DOBITOACELE I SE ÎNCHINAU CÂND SE ÎNTÂLNEAU CU DÂNSUL! ÎNTR-UNA DIN ZILE, PUSTNICUL A VĂZUT UN COȘ PLUTIND PE APA CARE CURGEA PE-APROAPE DE COLIBA LUI. DINTR-ÎNSUL SE AUZEA UN PLÂNSET DE COPIL. A STAT PUȚIN SĂ SE GÂNDEASCĂ ȘI, DUPĂ CE A FĂCUT O RUGĂCIUNE, A INTRAT ÎN APĂ ȘI A TRAS COȘUL SPRE MAL CU UN BĂȚ.

CÂND A DESCHIS COȘUL, CE SĂ VADĂ? UN COPILAȘ CA DE VREO DOUĂ LUNI! L-A SCOS DIN COȘ ȘI, CUM L-A LUAT ÎN BRAȚE, ACESTA A TĂCUT ȘI I-A ZÂMBIT. PUSTNICUL NU S-A MAI GÂNDIT DE UNDE VINE ȘI, DIN ACEA ZI, L-A CRESCUT CA PE POPRIUL SĂU FIU, TRIMIS DE DUMNEZEU. CÂND S-A MAI MĂRIT COPILUL, PUSTNICUL L-A ÎNVĂȚAT SĂ CITEASCĂ ȘI I-A ARĂTAT DE UNDE SĂ ADUNE RĂDĂCINI CA SĂ SE HRĂNEASCĂ.

